

- De hiszen az nem halt meg, az él – mondja az édesanyja.
– Kár – feleli Pista. – Olyan jól beleillenek ide ...

-i-

1934. szeptember 14., péntek, 6. old.

Pesti utca

Budán egy bolt falán láttunk egy dobozt ezzel a felírással: „Ide dobja be nyers, elkészítendő fényképeit, másnap délig elkészítjük.”

Igen ám, igen, csak hogy ezt a dobozt legalább három méter magasra akasztották fel. Mármost próbálgattuk, ágaskodtunk, hogy elérjük, a két lépcsőfokra álltunk, sehogy se ment. Pedig mi jól megtermett felnőttek vagyunk, nem pedig iskolás diákok, akik közül az elkészítendő „nyers fényképek” tulajdonosai szoktak kikerülni. Nem mertük megkérdezni, vajon találtak-e már valaha „kikészítésre váró nyers fényképet” ebben a dobozban.

•

Megkezdődött az iskolai év. Apró, buzgó lábacsókák tipegnek reggelenként abba a középületbe, ahol kanállal eszik a tudományt. De milyen éhesek ezek a tudásra. Mindössze még csak egyszer-kétszer volt iskola, de azért már mind tud olvasni. Ami elébük kerül, mindent hangosan elolvasnak az utcán. Valamennyi cégtáblát, felírást, hirdetést. Valóságos magánlecke-órákat vesznek ezek a szorgalmas kicsikék. Manapság – úgy hisszük – alig kerül olyan gyerek az első elemibe, aki már ne tudná elolvasni legalábbis a nyomtatott nagybetűket. Hogy olykor az n betűt v-nek olvassa és viszont, az már nem számít semmit. Rövidesen annyit fog tudni, hogy felnőtt legyen a talpán, aki versenyre keljen vele.

•

Vasárnap délután a Vérmező körül. Ott sétál a környékbeli falvak egész fiatalsága. Tizenöt és huszonöt év között nemigen lehet mostanában leány a faluban, mind Pestre jött szolgálni ős felé. A széles gesztenyefasorban annyi a bokorugrós sokszoknya még rékli, annyi a koszorúba tűzött haj meg a cifra üvegyöngy a nyakon, hogy húsz falu leányának is kitelnék belőle.

Most egyik leány kikotor egy kétfillérest szoknyája zsebéből, s rááll az újonnan felállított utcai személymérlegre. Kacagnak, viháncolnak. Egymás után, sorba mindegyik előkaparász egy-egy kétfillérest. Akinek nincs, annak adnak, és sorba mind megméretkezik. Hogy az egyiken csak három szoknya libeg, a másikon pedig hat is, az nem számít. Ezen a vasárnap délután vagy tíz falu leányzója megméretkezett a Vérmezőnél. Ez is az önismeret bizonyos foka. Nem tudják, hogy mi lakozik bennük, hogy mi a vágyuk, mi a jövődjük, mi a sorsuk, de legalább tudják, hogy hány kilót nyomnak ...

-i.

1934. szeptember 15., szombat, 6. old.

Pesti utca

Mostanában megszoktuk a különös idegeneket a pesti utcán, de az a búrkalapos, sivatagi ruhába öltözött, barna arcú férfi, akit utóbb láttunk néhányszor, mégis feltűnt. Dúsgazdag gumiültetvényesnek vagy ausztráliai bennszülöttek kormánybiztosának véltük. Egy őzlábú, karcsú, titokzatos nővel járkált, legtöbbször gyalogosan. Szerettük volna tudni, milyen nyelven beszél. Utána lopóztunk és füleltünk. Egyszer csak megállt az utcasarkon, s az ott sétáló jegykezelőnek legnagyobb ámulatunkra hamisítatlanul tiszta magyarsággal ezt mondta:

– Adjon, kérem, két kisszakasz-érmét.

•